

عنوان مقاله:

بینامتنیت دعای پنجاهم صحیفه سجادیه و قرآن

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات علوم قرآنی، دوره 13، شماره 52 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

کیوان احسانی - استادیار دانشگاه اراک

نوال حزباوی - دانشجوی دکتری دانشگاه اراک

خلاصه مقاله:

بینامتنی یکی از رویکردهای مورد توجه در پژوهش های دهه اخیر در عرصه ادبیات است. بینامتنی، نظریه ای است که به بررسی رابطه بین دو متن می پردازد. قرآن کریم که در راس میراث دینی قرار دارد، همواره سرچشمه اقتباس بسیاری از متون ادبی و دینی بوده است و صحیفه سجادیه که از آن به «اخت القرآن» تعبیر می شود، مفاهیم و تعبیر قرآنی بسیاری در آن تجلی یافته است. پژوهش حاضر به بررسی رابطه بینامتنی قرآن و فرازهای دعای پنجاهم صحیفه سجادیه پرداخته و با روش توصیفی-تحلیلی به این نتیجه دست یافته است که بین آیات قرآن و کلام امام سجاد(ع) پیوند دوسویه و رابطه تنگاتنگی وجود دارد. امام(ع) در طول این دعا، از انواع بینامتنی ساختاری، مضمونی و واژگانی بهره برده اند به گونه ای که قرآن در درخواست هایشان تجلی یافته است و ساختار کلام او در این دعا، بیشتر از نوع بینامتنی مضمونی و نوع رابطه آن، از نوع نفی متوازی است.

کلمات کلیدی:

بینامتنیت، قرآن، امام سجاد(ع)، دعای پنجاهم، صحیفه سجادیه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1904023>

